

Critique of the claim that personal identity does not matter in survival

Ahmad Lohrasbi¹

1. Assistant Professor of the University of Religions and Denominations, Qom, Iran

Abstract

The problem of personal identity involves finding a criterion that explains how a person can survive over time. A direct relationship exists between personal identity and a person's survival, as a person continues to exist by remaining the same individual despite changes rather than disappearing. However, Derek Parfit considers personal identity to be unimportant for survival. He argues that we are not fundamentally or directly concerned about our future existence as a singular entity. Instead, what truly matters is that, in the future, there will be individuals who are related to us in some way—through what he calls the “R” relationship. This connection is formed through a series of psychological links, which can persist and connect us with these future individuals. According to many philosophers, personal identity is significant because it serves as the foundation for many other issues, including religious, moral, and legal matters. The concept of a person is deeply intertwined with assumptions about rights and duties, making its correct interpretation particularly important. For instance, without a clear understanding of what constitutes a person and their survival, it is challenging to take a clear stance on issues like abortion or euthanasia. However, Parfit challenges the traditional perspective by distinguishing these issues from personal survival. He argues that what truly matters is not the survival of the individual but the continuity of psychological connections. These include memory, beliefs, desires, and personality, which are essential. In his view, rather than preserving personal identity, these psychological links are the basis for addressing moral and legal concerns. The main criticism of Parfit's argument is that it reverses the logical order of the discussion. Proponents of the simple theory of personal identity argue that personal identity should be the foundational principle. By establishing it as the basis, we can recognize the impossibility or inconsistency of some of Parfit's assumptions. In other words, any assumption that undermines personal identity is fundamentally flawed and should be rejected.

Keywords

Personal identity
Survival
Psychological continuity
Derek Parfit

Corresponding author

Ahmad Lohrasbi, Assistant Professor of the University of Religions and Denominations, Qom, Iran

Email: A.lohrasbi@urd.ac.ir

 doi.org/10.30514/icss.26.4.1

Extended Abstract

Introduction

The problem of personal identity involves finding an explanation for how, despite numerous changes, a person remains the same individual rather than becoming someone else or disappearing entirely. Various perspectives

have been proposed regarding the criteria for personal identity. Some of the mentioned criteria include the soul criterion, body criterion, psychological criterion (memory), brain criterion, modified psychological criterion, and

biological criterion.

In significance of personal identity

Based on the discussions held thus far, a direct correlation exists between an individual's identity and their capacity for survival. For a person to survive, they must remain the same through all changes and not transform into something else or cease to exist. However, Derek Parfit argues that personal identity is not essential for survival:

Since I cannot be one and the same person as the two-resulting people [in the case in which each half of my brain is attached to a person/division case], my relation to each of these people contains what fundamentally matters in ordinary survival, the case shows that identity is not what matters. What matters is relation R: psychological connectedness and/or psychological continuity, with the right kind of cause (2, p. 279).

This new issue was first raised by Shoemaker

If these remarks do not express truths about the concept of personal identity, they at least express truths about the importance of this concept in our conceptual scheme or our "form of life". It seems plausible to suppose that in a world where fission was common, personal identity would not have this sort of importance (3, p. 284).

Following Shoemaker, Parfit elaborated on this argument. Parfit claims that personal identity, in the strict sense, holds no fundamental importance and that we, as human beings, have no special interest in the survival of our own existence and continuity.

However, how can we accept that humans are not interested in their own survival? If this claim were true, all plans for the future—investments, work, and efforts—might seem pointless. According to the common and natural understanding, our future existence is essential to us, and much of our present efforts are directed toward improving the conditions for our future. When we make medium- and long-term plans, we aim to achieve adequate outcomes in the future. If we save money today and

do not spend it all, it is because we plan to make better use of it ourselves in the future, and so on.

Nevertheless, despite this normal and natural understanding, Parfit argues that we have no fundamental or direct concern about our own future existence. According to him, what truly matters is that there will be people in the future who are related to us in some way. The connection to these future people is established through a series of psychological links that continue and tie us to them.

Division argument

The division argument is one of the most important arguments Parfit uses to support his claim:

My division. My body is fatally injured, as are the brains of my two brothers. My brain is divided, and each half is successfully transplanted into the body of one of my brothers. Each of the resulting people believes that he is me, seems to remember living my life, has my character, and is in every other way psychologically continuous with me. And he has a body that is very like mine (2, p. 254-255).

After proposing this thought experiment, Parfit asks what would happen to me in such a situation. He then presents and examines four possibilities:

There are only four possibilities: (1) I do not survive; (2) I survive as one of the two people; (3) I survive as the other; (4) I survive as both (2, p. 256).

After examining these possibilities, Parfit concludes that identity is not important. Although the two people created after the brain transplant are not the same as each other (and therefore not the same as me), this does not mean that I am destroyed. Instead, I remain in a relationship with both individuals after the operation. Parfit calls this the "R relationship". According to him, the R relationship is a form of connection or psychological continuity through a proper cause. He argues that, for survival, personal identity is not what matters—rather, the R relationship is crucial.

To illustrate this, if we follow Brian Garrett (4, p. 92) and refer to the recipient of the left half of the brain as “Left” and the recipient of the right half as “Right”, Parfit’s argument can be summarized as follows:

1. I am neither Left nor Right;
2. However, the loss of identity is not equivalent to death—it is not the same as the “evil” of natural death;
3. What matters is my relationship with Left and Right (the R relationship);
4. Conclusion: Personal identity is not important.

Brian Garrett criticizes the transition from proposition (2) to (3) as the central flaw in Parfit’s argument. He agrees with the second premise, acknowledging that the prospect of division is not as bad as death. However, he argues that basing (3) on (2) is unjustified and distorts the argument. According to Garrett, the preference for division over death has nothing to do with personal identity. When presented with any alternative to death—whether or not personal identity is involved—people naturally prefer the alternative. Therefore, Garrett argues, you cannot conclude from the preference for division over death that personal identity is unimportant, and the R relationship is what matters (4, p. 93).

In contrast to Garrett’s claim, even proposition (2) is problematic. Unclearly, how one can defend the continued existence of a person while denying their identity, and how division (and the consequent loss of personal identity) is less severe than death. Parfit suggests that this exclusion is based on the fact that, in the real world, survival seems possible only through the preservation of personal identity. However, this claim remains speculative. There could be more plausible reasons than the one Parfit offers. For instance, one reason could be that survival and personal identity are inseparable. By “inseparable”, I mean that this relationship between identity and survival is irreplaceable. Survival in any other context (beyond human persons) is only conceivable if the thing itself remains

intact—that is, its identity is preserved. This unbreakable connection between identity and survival cannot be replaced. Excluding human persons from this principle would require strong justification, and Parfit fails to provide one.

The fundamental flaw in Parfit’s argument lies in this assumption. Parfit considers mental states and psychological characteristics to be entirely dependent on the brain, and consequently, he believes that the brain also determines a person’s identity. However, accepting this dependence raises many difficulties. Qualia (the subjective experience of consciousness) remains a challenge to the view that mental and psychological processes depend solely on the brain. Even if we accept the dependence of mental states on the brain, it becomes even more challenging to accept that a person’s identity—which encompasses all mental states and experiences—can also be reduced to brain processes. In other words, even if the first claim is accepted, it cannot be assumed that the whole is simply the sum of its parts without some independent governing principle. Thus, it cannot be concluded that division is less severe than natural death. If natural death signifies the end of a person, then division also signifies the person’s end. Therefore, the idea of survival through some kind of continuity (the R relationship) is unacceptable.

The main flaw in Parfit’s argument is that it reverses the direction of reasoning. According to proponents of the simple theory of personal identity, personal identity is the fundamental premise. By starting from this principle, we can recognize the impossibility—and thus the incorrectness—of some of Parfit’s assumptions. Any assumption that leads to violating personal identity is unacceptable; therefore, division in Parfit’s sense is impossible.

Methods

This research uses the method of philosophical analysis and critique. The author has examined one of Parfit’s

views using logical analysis and then critically evaluated it from a philosophical perspective.

Results

This article is entirely theoretical, and its findings are also conceptual in nature. The primary result is the rejection of the division between survival and identity. Parfit argues that survival is possible without identity; however, this view is ultimately untenable. Additionally, it is significant to note that identity holds greater importance than related concepts such as survival and psychological continuity. As a fundamental concept, identity resists deeper analysis, as it cannot be thoroughly dissected.

Conclusion

Although the problem of personal identity seeks to establish a criterion for being the same person at two different times, Derek Parfit has argued that identity is not crucial for survival. Instead, he believes that what matters is preserving specific psychological characteristics that connect a person in the present with a person in the future, a concept he refers to as the R-relationship. Parfit's most significant argument for this claim is the division argument. However, the division argument encounters several issues, which weaken its support for Parfit's position. Parfit's claim contradicts our intuition and basic understanding and thus cannot be accepted without a strong argument to back it up. Additionally, a significant problem in Parfit's work is that it diverts the discussion

from its proper course. The fundamental principle for us is the preservation of a person's identity throughout various changes, as this is the foundation of survival. Abandoning this principle while still assuming survival leads to a dead end.

Ethical Considerations

Compliance with ethical guidelines

The material used in this article is the opinions of philosophers and writers that have previously been published in other publications, and those opinions have been used in accordance with the rules of article writing. The author did not use any clinical experiments on humans or animals to write this article.

Authors' contributions

The article was written exclusively by the main author, with no contributions from others.

Funding

This research was supported by Iran's Cognitive Sciences and Technologies Council under project code 17812.

Acknowledgments

The author acknowledges Iran's Cognitive Sciences and Technologies for supporting this research.

Conflict of interest

The author declared no conflict of interest.

بررسی ادعای عدم اهمیت این‌همانی شخصی در بقا

احمد لهراسبی^۱

۱. استادیار دانشگاه ادیان و مذاهب، قم، ایران

چکیده

مسئله این‌همانی شخصی، مسئله یافتن ملاکی برای بقای شخص در طول زمان است. بین این‌همانی شخصی و بقای شخص رابطه‌ای مستقیم برقرار است. اما Derek Parfit این‌همانی شخصی را برای بقا بی‌اهمیت می‌داند. او ادعا می‌کند ما هیچ دغدغه‌ی اساسی و مستقیمی درباره وجود خود در آینده و به‌روزی آن نداریم. آن چه برای ما اهمیت بنیادی دارد این است که در آینده اشخاصی وجود داشته باشند که به نوعی با ما مرتبط بشوند (رابطه R). نحوه ارتباط یافتن آنها با ما نیز از طریق یک سری پیوندهای روانی است که می‌تواند استمرار پیدا بکند. به نظر بسیاری از فیلسوفان، اهمیت این‌همانی شخصی به این است که مبنای بسیاری از امور دیگر، از جمله امور دینی، اخلاقی، حقوقی و ... است. مثلاً نمی‌توان بدون داشتن تصویری درست از چیستی شخص و بقای او، درباره سقط جنین یا مرگ آسان به راحتی موضع‌گیری کرد. ولی Parfit در تلاش بوده است تا این مبنا را تغییر دهد. او حفظ مجموعه‌ای از اتصال‌های روانی (و نه بقای شخص) را مبنای امور یاد شده می‌داند. به عبارت دیگر، به نظر او آن چه مهم است، حفظ روابط روانی مانند حافظه آشکار، باور، میل، شخصیت و غیره است و نه حفظ این‌همانی شخصی. نقد اصلی به ادعای Parfit این است که مسیر استدلال را برعکس کرده است. در واقع آنچه در اینجا بنیادی است (به ویژه بر اساس طرفداران نظریه بسیط درباره این‌همانی شخصی)، این‌همانی شخصی است. از این رو با اصل قرار دادن آن می‌توان به تصور ناپذیری/امکان‌ناپذیری و در نتیجه نادرستی برخی از فروض Parfit پی برد. یعنی هر فرضی که به نقض این‌همانی شخصی بیانجامد فرضی غیر قابل پذیرش است.

واژه‌های کلیدی

این‌همانی شخصی
بقا

استمرار روانی
Derek Parfit

نویسنده مسئول

احمد لهراسبی، استادیار دانشگاه ادیان و مذاهب، قم، ایران

ایمیل: A.lohrasbi@urd.ac.ir

 doi.org/10.30514/icss.26.4.1

مقدمه

از یک بدرفتاری پشیمان می‌شویم، پشیمانی ما از آن رو است که ما با فاعلی که آن کار را انجام داد این‌همان هستیم. این مثال‌ها نشان می‌دهند که برای کارهای اساسی و مهم زندگی ما، چه در رابطه با خودمان (امور شخصی) و چه در رابطه با دیگران (امور غیر شخصی)، فرض استمرار داشتن این‌همانی شخصی اهمیت ویژه‌ای دارد. با این توضیحات روشن می‌شود که مسئله این‌همانی شخصی مسئله مرگ و

ما تقریباً در همه لحظه‌های معمولی و غیرفلسفی زندگی خود بدون هیچ تردیدی این را یک امر مسلم می‌دانیم که اشخاص در طول زمان تداوم دارند: هنگامی که برای کارهای آینده خود برنامه‌ریزی می‌کنیم، فرض ما این است که ما در آینده آنها را اجرا خواهیم کرد. هنگامی که فردی را به دلیل یک جرم مجازات می‌کنیم، فرضمان این است که او همان شخصی است که قبلاً مرتکب آن جرم شده است. هنگامی که

ندارد:

«از آنجا که آدر جایی که هر نیمه از مغز من به یک شخص پیوند زده می‌شود، من نمی‌توانم با دو شخص حاصل وحدت داشته باشم و همان شخص باشم، بلکه رابطه من با هر یک از آن دو شخص مشتمل بر چیزی است که اساساً برای بقای عادی مهم است، این مورد نشان می‌دهد که این‌همانی مهم نیست، آن چه مهم است رابطه R است: اتصال روانی و/یا استمرار روانی از طریق علت مقتضی (۲، ص ۲۷۹)».

بنابراین بر اساس این رویکرد، محور بحث این سؤال خواهد بود که اساساً این‌همانی شخصی چه اهمیتی دارد و چرا ما به بقا و سعادت خود علاقه داریم. با این چرخش، دیگر سؤال قدیمی کنار گذاشته می‌شود. این مسئله جدید را نخستین بار Shoemaker (۱۹۷۰) مطرح کرد:

«اگر این اظهارات حقایقی را درباره مفهوم این‌همانی شخصی بیان نمی‌کند، حداقل حقایقی را درباره اهمیت این مفهوم در طرح‌واره مفهومی ما یا در «سبک زندگی» ما بیان می‌کند. این فرض معقول به نظر می‌رسد که در جهانی که تقسیم (fission) رایج باشد، این‌همانی شخصی این نوع اهمیت را نداشته باشد (۳، ص ۲۸۴)».

چنان که در ادامه خواهیم دید، مقصود Shoemaker از تقسیم این است که با تقسیم مغز یک شخص و قرار دادن آن در دو بدن متفاوت، دو شخص جدید حاصل شود. پس از Shoemaker، Parfit این استدلال را تفصیل داد و به دلیل تمرکز خاص او بر این موضوع، این بحث طور خاص با نام درک Parfit شناخته می‌شود. او دیدگاه خود را در این جمله خلاصه می‌کند که برای بقا این‌همانی مهم نیست. مقصود Parfit این است که این‌همانی شخصی به معنای دقیق کلمه هیچ اهمیتی ندارد و ما اشخاص انسانی واقعاً هیچ علاقه خاصی به بقای وجود خود و استمرار داشتن خود نداریم.

این سخن عجیب به نظر می‌رسد. چگونه می‌توان پذیرفت که انسان‌ها به بقای خود علاقه‌مند نباشند؟ اگر این ادعا درست باشد چه بسا همه برنامه‌ریزی‌ها برای آینده، سرمایه‌گذاری‌ها، کار و تلاش‌ها و ... بیهوده به نظر برسند. چرا که چنین می‌نماید که امروز من سختی‌ها را متحمل می‌شوم و در آینده شخصی دیگر از آن بهره می‌برد و نه خود من. ولی عجیب بودن نمی‌تواند مانع مهمی برای پذیرش یک نظر باشد؛ در تاریخ علم موارد زیادی مشاهده می‌شود که نظریه اثبات شده با فهم متعارف فاصله زیادی دارد و قبل از اثبات و پذیرش عمومی آن، عجیب به نظر می‌رسیده است. آن چه اهمیت دارد دلایل ارائه شده برای ادعا است. اگر ادعایی مبتنی بر دلیل قوی نباشد یا دلیل خوبی بر ضد آن وجود داشته باشد آن ادعا پذیرفتنی نخواهد بود. بنابراین لازم است ادعای Parfit با دقت بیشتری بررسی شود. طبق فهم عرفی و طبیعی همه ما، وجود

زندگی است. پاسخ به سؤال درباره این‌همانی شخصی برای ما معلوم می‌سازد که یک شخص می‌تواند دستخوش چه نوع تغییراتی بشود بدون آن که خود او از بین برود. به عبارت دیگر، در مسئله این‌همانی شخصی به دنبال تبیینی برای این واقعیت هستیم که چگونه با وجود تغییرات زیادی که بر یک شخص عارض می‌شود آن شخص تبدیل به شخصی دیگر نمی‌شود یا از بین نمی‌رود و خودش باقی می‌ماند. در مسئله این‌همانی شخصی، مواجهه فلسفی ما با نهایی‌ترین سؤالات مرتبط با وجود ما و استمرار آن صورت می‌پذیرد: ما که هستیم؟ آیا حیات پس از مرگ وجود دارد؟ و غیره. برای یافتن پاسخ این دست از سؤالات ما به سمت اتخاذ موضع درباره ملاک این‌همانی شخصی کشیده می‌شویم. این ملاک چیزی است که شرایط لازم و کافی بقای اشخاص را تعیین می‌کند. هر چند صورت‌بندی مجزای مسئله این‌همانی شخصی تاریخی نسبتاً متأخر دارد، ولی اصل این مسئله (همانند بسیاری از دیگر مسائل مهم) از دوران کهن دغدغه ذهنی فیلسوفان بوده است. در رساله میهمانی، سقراط از دیوتیما این جملات را نقل کرده است:

«چنان که می‌دانی ما هر موجود زنده را از کودکی تا پیری همواره همان می‌شماریم و به یک نام می‌خوانیم در حالی که در هیچ آن همان نیست که آنی پیش‌تر بود، بلکه پیوسته در تغییر و تحول است و مو و گوشت و استخوان و خون و خلاصه تمام تنش دائماً دگرگون می‌گردد و این دگرگونی خاص تن نیست بلکه روح نیز همواره دستخوش آن است چنان که اخلاق و عادات و تمایلات و امیدها و بیم‌ها هرگز به یک حال نمی‌مانند بلکه یکی می‌زاید و دیگری از میان می‌رود و شگفتی اینجا است که حتی دانش‌ها نیز می‌آیند و می‌روند و ما از حیث دانش و شناسائی هرگز به یک حال نمی‌مانیم (۱، ص ۴۶۰)».

هنگام تمایز گذاشتن بین تغییراتی که یک شخص با آن تغییرات باقی می‌ماند، و تغییراتی که شخص بر اثر آن تغییرات از بین می‌رود، به ملاک این‌همانی شخصی در طول زمان می‌توان دست یافت. دیدگاه‌های مختلفی درباره چیستی ملاک این‌همانی شخصی ارائه شده است. برخی از ملاک‌های مطرح شده عبارتند از: ملاک نفس، ملاک بدن، ملاک روانی (حافظه)، ملاک مغز، ملاک روانی اصلاح شده و ملاک زیستی.

عدم اهمیت این‌همانی شخصی

با توجه به مطالب مطرح شده در مقدمه می‌توان دریافت که بین این‌همانی شخصی و بقای شخص یک رابطه مستقیم برقرار است. سبب بقای شخص این است که خود او در همه تغییرات باقی می‌ماند و از بین نمی‌رود. ولی به نظر می‌رسد که درک Parfit گامی به عقب برداشته و تلاش کرده است که جست‌وجو برای یافتن ملاک این‌همانی شخصی را متوقف کند؛ او ادعا می‌کند که این‌همانی شخصی برای بقا اهمیت

را این طور فهمید که یک شخص با توجه به خواسته‌ها و دغدغه‌های بنیادینی که دارد، برای او فرق نمی‌کند که در آینده خود او حاضر باشد، یا شخصی حاضر باشد که با او به نحوی مرتبط و متصل است. یعنی برای ترجیح دادن آینده‌ای که خودش در آن حضور دارد بر آینده‌ای که شخصی مرتبط با او در آن حاضر است هیچ دلیلی ندارد. اولین واکنش به دیدگاه مطرح‌شده این است که آن را کاملاً ضدشهودی می‌یابیم. تردید نمی‌توان کرد که نحوه‌ی علاقه‌ما به بقای خود با علاقه‌ما به بقای چیزهای دیگر تفاوت اساسی دارد. بقای خود به معنای استمرار یافتن وجود همین شخصی است که اکنون ما او را خودمان می‌دانیم. چنین نیست که ما برخی ویژگی‌ها را به این نحو اساسی بدانیم که بقای آنها بتواند جایگزین مناسبی برای بقای خود ما باشد. به عبارت دیگر «مطمئناً ما خودمان را جایگزین‌پذیر نمی‌دانیم».

استدلال تقسیم

یکی از استدلال‌های مهم Parfit برای اثبات ادعای خود، استدلال تقسیم است:

«تقسیم من. بدن من و همچنین مغزهای دو برادر من به نحوی گشوده آسیب دیده‌اند. مغز من تقسیم می‌شود و هر نیمه از آن به صورت موفقیت‌آمیز به بدن یکی از برادرانم پیوند زده می‌شود. هر یک از اشخاص حاصل باور دارد که من است و به نظر می‌رسد که چنین به یاد می‌آورد که در حال زیستن در زندگی من است، شخصیت من را دارد، و از هر جهت دیگر از لحاظ روان‌شناختی ادامه من است. و او بدنی دارد که خیلی شبیه بدن من است (۲، ص ۲۵۵-۲۵۴)».

Parfit پس از طرح این آزمایش فکری می‌پرسد که در این وضعیت برای من چه اتفاقی می‌افتد. او چهار احتمال را مطرح و بررسی می‌کند:

«(۱) من باقی نمی‌مانم؛ (۲) من به صورت یکی از دو شخص باقی می‌مانم؛ (۳) من به صورت شخصی دیگر باقی می‌مانم؛ (۴) من به صورت هر دو شخص باقی می‌مانم (۲، ص ۲۵۶)».

و پس از بررسی احتمالات یاد شده بدین نتیجه می‌رسد که این‌همانی اهمیتی ندارد. زیرا دو شخص ایجاد شده پس از پیوند مغز، با یکدیگر (و در نتیجه با من) این‌همان نیستند، اما این به معنای نابودی من نیست. من در رابطه‌ای که با دو شخص پس از عمل دارم باقی می‌مانم. Parfit این رابطه را رابطه R می‌نامد. به نظر وی رابطه R اتصال یا استمرار روانی از طریق علت مقتضی است. او معتقد است در اینجا برای بقا این‌همانی اصلاً مهم نیست، بلکه رابطه R مهم است. با این توضیحات، اگر دریافت‌کننده نیمه چپ مغز را چپی و دریافت‌کننده نیمه راست مغز را راستی بنامیم، با پیروی از Garrett (۴، ص ۹۲) می‌توان

خود ما در آینده برای ما حایز اهمیت است و بخش زیادی از تلاش‌های ما در زمان حاضر معطوف به بهتر کردن شرایط برای آینده خود ما است. اگر امروز برنامه‌ریزی‌های میان‌مدت و بلند مدت داریم، برای آن است که در آینده به نتایج خوبی برسیم، اگر امروز بخشی از پول خود را پس‌انداز می‌کنیم و همه آن را همین امروز مصرف نمی‌کنیم، برای آن است که خود ما در آینده استفاده بهتری از آن بکنیم و ... ولی علی‌رغم این فهم عادی و طبیعی، Parfit ادعا می‌کند ما هیچ دغدغه اساسی و مستقیمی درباره وجود خود در آینده و بهروزی آن نداریم. آن چه برای ما اهمیت بنیادی دارد این است که در آینده اشخاصی وجود داشته باشند که به نوعی با ما مرتبط بشوند. نحوه ارتباط یافتن آنها با ما نیز از طریق یک سری پیوندهای روانی است که می‌تواند استمرار پیدا بکند و اتصال ما را با آن اشخاص آینده برقرار سازند.

در جهان بالفعل تنها راه من برای آن که در زمان حاضر از وجود اشخاص مرتبط با خود در آینده اطمینان پیدا کنم این است که مطمئن باشم خود من تا فردا هستم (یعنی وجود داشتن من در آینده به معنای آن است که ارتباط من با اشخاص موجود در آینده برقرار است؛ به عبارت دیگر یکی از اشخاص موجود در آینده با من این‌همان است). ولی بر اساس نظر Parfit، وجود اشخاص مرتبط با من در آینده مستلزم آن نیست که من فردا وجود داشته باشم؛ می‌توان شرایط خاصی را تصور کرد که پیوند مغز در آن شرایط امکان‌پذیر است. در چنین شرایطی قابل تصور و در نتیجه ممکن خواهد بود که شخصی بدون آن که از وجود خود در آینده اطمینان داشته باشد، مطمئن باشد که شخصی مرتبط با او در آینده وجود خواهد داشت؛ همین ارتباط خاص با یک شخص در آینده، بقای او را در آینده تضمین می‌کند و برای بقای او لازم نیست دقیقاً همین شخص در آینده حاضر باشد.

به نظر بسیاری از فیلسوفان، اهمیت این‌همانی شخصی به این است که مبنای بسیاری از امور دیگر، از جمله امور دینی، اخلاقی، حقوقی و ... است. مفهوم شخص اساساً دارای بار اخلاقی و حقوقی است، یعنی مملو از فروضی درباره تکالیف و حقوق است. بنابراین تفسیر و فهم درست آن از اهمیت ویژه‌ای برخوردار است. مثلاً نمی‌توان بدون داشتن تصویری روشن و درست از چیستی شخص و بقای او، درباره سقط جنین یا مرگ آسان به راحتی موضع‌گیری کرد. ولی درک Parfit در تلاش بوده است تا این مبنا را تغییر دهد و ارتباط آن امور را با بقای خود شخص کنار بگذارد. او حفظ مجموعه‌ای از اتصال‌های روانی (و نه بقای شخص) را مبنای امور یادشده می‌داند. به عبارت دیگر، به نظر او آن چه مهم است، حفظ روابط روانی مانند حافظه آشکار، باور، میل، شخصیت و غیره است و نه حفظ این‌همانی شخصی. علاوه بر این می‌توان نظر Parfit

سر راه کاملاً وابسته دانستن امور ذهنی و روانی به مغز است. علاوه بر این، با فرض پذیرش وابستگی حالات روانی به مغز، پذیرش وابستگی تعیین شخص (دارنده/جامع همه حالات ذهنی و امور روانی) به مغز با دشواری‌های بیشتری مواجه است. به عبارت دیگر، حتی با پذیرش ادعای نخست، نمی‌توان پذیرفت که کل چیزی بیش از مجموع اجزاء نیست و حکم مستقلی از آنها ندارد.

با توجه به نکات بیان شده، نمی‌توان پذیرفت که تقسیم شدن به بدی مرگ طبیعی نیست. اگر مرگ طبیعی به معنای به پایان رسیدن شخص باشد، در تقسیم نیز شخص به پایان می‌رسد و از این روی فرض بقای او با حفظ نوعی پیوستگی (رابطه R) ناپذیرفتنی است. به عبارت دیگر، یا چنین است که وجود رابطه R سبب حفظ مقدار کافی از پیوستگی‌های مقوم شخص است یا سبب حفظ مقدار کافی از ویژگی‌های مقوم شخص نیست. اگر با رابطه R مقدار کافی از ویژگی‌های مقوم شخص حفظ شود، این‌همانی شخصی حفظ شده است و از این روی بقای شخص بر اساس بقای این‌همانی شخصی است. اما اگر با رابطه R مقدار کافی از ویژگی‌های مقوم شخص حفظ نشود، در این صورت اساساً شخص باقی نمانده است و سایر ویژگی‌های باقی مانده نقشی در بقاء شخص ایفا نخواهند کرد.

ولی نقد اصلی به ادعای Parfit این است که مسیر استدلال را برعکس کرده است. در واقع آن چه اینجا یک گزاره اولی است (به ویژه بر اساس طرفداران نظریه بسیط درباره این‌همانی شخصی)، این‌همانی شخصی است. از این رو با اصل قرار دادن آن می‌توان به تصورناپذیری/امکان‌ناپذیری و در نتیجه نادرستی برخی از فروض Parfit پی برد. یعنی هر فرضی که به نقض این‌همانی شخصی بیانجامد فرضی غیر قابل پذیرش است و از این روی تقسیم به معنای مورد نظر Parfit غیرممکن است. نیاز به تذکر نیست که غیرممکن بودن تقسیم به معنای غیرممکن بودن پیوند مغز (یا پیوند نیمه چپ یا راست مغز) نیست؛ چرا که اثبات یا رد آن بحثی کاملاً علمی و خارج از حیطه این نوشته است.

نتیجه‌گیری

با این که مسئله این‌همانی شخصی یافتن ملاکی برای این‌همان بودن یک شخص در دو زمان متفاوت است، درک Parfit این‌همان بودن شخص را برای بقای بی‌اهمیت تلقی کرده است. او بر این باور است که آن چه برای بقا مهم است حفظ برخی از ویژگی‌های روانی است که بین شخص در زمان حاضر با شخصی در آینده اتصال برقرار می‌کند و آن را رابطه R می‌نامد. مهم‌ترین استدلال Parfit برای این ادعا، استدلال تقسیم است. استدلال تقسیم با اشکالات متعددی مواجه است و از این روی نمی‌تواند به خوبی از ادعای Parfit حمایت کند. ادعای Parfit

استدلال Parfit را چنین صورت‌بندی کرد: (۱) من نه با چپی و نه با راستی این‌همان نیستم؛ (۲) ولی فقدان این‌همانی معادل مرگ نیست، یعنی تقسیم شدن به بدی مرگ طبیعی نیست؛ (۳) آنچه مهم است رابطه من با چپی و راستی (رابطه R) است؛ (۴) نتیجه: این‌همانی شخصی مهم نیست.

استدلال فوق ظاهری جذاب دارد ولی قابل دفاع نیست. Garrett انتقال از گزاره (۲) به (۳) را مشکل اساسی این استدلال می‌داند. او معتقد است که مقدمه دوم قطعاً صادق است و چشم‌انداز تقسیم به بدی مرگ عادی نیست، ولی مبتنی کردن (۳) بر (۲) توجیه‌پذیر نیست و سبب مخدوش شدن استدلال می‌شود. او معتقد است ترجیح دادن تقسیم به مرگ ربطی به این‌همانی شخصی ندارد، چرا که اساساً هر چیز دیگری در کنار مرگ گذاشته شود، یا هر وضعیت دیگری نیز باشد، چه بحث این‌همانی شخصی در میان باشد چه نباشد، باز هم شخص مرگ را انتخاب نمی‌کند، بلکه امر جایگزین را ترجیح می‌دهد. در نتیجه نمی‌توان از ترجیح دادن تقسیم بر مرگ نتیجه گرفت که این‌همانی شخصی اهمیت ندارد، بلکه رابطه R دارای اهمیت است (۴، ص ۹۳).

ولی بر خلاف ادعای Garrett (۴)، گزاره (۲) را نیز نمی‌توان پذیرفت. روشن نیست که چگونه می‌توان با انکار این‌همانی شخصی همچنان از زنده بودن شخص دفاع کرد و بدین نتیجه رسید که تقسیم شدن (و در نتیجه از بین رفتن این‌همانی شخصی) به بدی مرگ نیست. Parfit دلیل این استبعاد را این می‌داند که در جهان بالفعل ما دریافته‌ایم که بقا تنها با حفظ این‌همانی شخصی امکان‌پذیر است. ولی این ادعای Parfit بیشتر به یک حدس می‌ماند، چرا که دلایل دیگری برای این استبعاد می‌توان برشمرد که چه بسا از دلیل یادشده پذیرفتنی‌تر به نظر برسند. دلیل این استبعاد می‌تواند این باشد که بین بقا و این‌همانی شخصی یک رابطه حقیقی برقرار باشد و انفکاک آنها از یکدیگر امکان‌پذیر نباشد. در اینجا مقصود از رابطه حقیقی، رابطه جایگزین‌ناپذیر است. تردیدی وجود ندارد که بقای هر چیزی غیر از اشخاص انسانی تنها به این صورت قابل تصور است که خود آن چیز باقی بماند، یعنی این‌همانی آن چیز حفظ شود. این همان رابطه حقیقی بین این‌همانی و بقا است که نمی‌تواند هیچ جایگزینی داشته باشد. استثنا کردن شخص انسانی از سایر موجودات نیازمند دلیلی قوی است و Parfit از عهده ارائه چنین دلیلی برنیامده است. مشکل اساسی را می‌توان در پیش‌فرض Parfit دید. وی حالات ذهنی و ویژگی‌های روانی را کاملاً وابسته به مغز و در نتیجه تعیین شخص را کاملاً وابسته به مغز می‌داند. حال آن که پذیرش این دو (وابستگی حالات ذهنی به مغز، وابستگی تعیین شخص به مغز) با دشواری‌های متعددی مواجه است. Qualia هنوز معضلی بر

مشارکت نویسندگان

نویسنده به تنهایی این مقاله را نوشته است و هیچ شخص دیگری در نوشتن آن مشارکت نداشته است.

منابع مالی

این پژوهش بر اساس طرح با کد پیگیری ۱۷۸۱۲ توسط ستاد توسعه علوم و فناوری‌های شناختی ایران مورد حمایت قرار گرفته است.

تشکر و قدردانی

از ستاد توسعه علوم و فناوری‌های شناختی ایران به خاطر حمایت از این پژوهش قدردانی می‌شود.

تعارض منافع

این پژوهش فاقد هرگونه تعارض منافع است.

مخالف شهود و فهم اولیه ما است و از این روی در غیاب یک استدلال خوب به هیچ وجه قابل پذیرش نیست. همچنین اشکال مهم دیگر در کار Parfit این است که بحث را از مسیر درست خود خارج ساخته است. آن چه برای ما یک اصل بنیادین است، حفظ این‌همانی شخص در تغییرات گوناگون او است و همین است که مبنایی برای بقای او است. رها کردن این مبنا و مفروض گرفتن بقا راه به جایی نخواهد برد.

ملاحظات اخلاقی**پیروی از اصول اخلاق در پژوهش**

مطالب استفاده شده در این مقاله، آرای فیلسوفان و نویسندگانی است که پیش از این در نشریات دیگر انتشار یافته است و با رعایت قوانین نگارش مقاله از آن آرا استفاده شده است. نویسنده برای نوشتن این مقاله از هیچ‌گونه آزمایش بالینی بر روی انسان‌ها یا حیوانات استفاده نکرده است.

References

1. Plato. Resaaleye Mehmaani. Doreyeh Aasar Aflaatoon. Vol 1. Lotfi MH, Kaveyaani R, Trans. 3rd ed. Tehran:Khaarazmi Publication;2001. (Persian)
2. Parfit D. Reasons and persons. Oxford:Clarendon;1984.
3. Shoemaker S. Persons and their pasts. *American Philosophical Quarterly*. 1970;7(4):269-285.
4. Garrett B. Personal identity and self-consciousness. London:Routledge;2014.